

CRISI ECONÒMICA, UNA OPORTUNITAT PER UN MODEL URBÀ MÉS SOSTENIBLE

La possibilitat de considerar l'actual crisi econòmica com una oportunitat i no com un problema, pot semblar una proposta certament agosarada. No obstant, la pretensió d'aquest article no és frivoltzar amb la situació creada, sinó tot el contrari, aportar aquells aspectes positius que poden esdevenir d'un aspecte concret d'aquesta crisi, el fre de la dinàmica immobiliària.

En aquest sentit, les dades¹ són força consonants amb la percepció existent: durant l'any 2005 al Camp de Tarragona es van acabar 18.255 habitatges, passant només a 2.126 l'any 2010, amb una màxima pèrdua constructiva entre l'any 2008 i 2009, amb uns valors que van des dels 9.179 habitatges acabats als 3.181, respectivament. No cal dir que aquests resultats suposen un decrement espectacular en tan sols 10 anys.

Tanmateix, encara que la frenada al boom de la construcció ha perjudicat a una àmplia gama de professionals, podria suposar la possibilitat d'aturar-nos i pensar en una reestructuració profunda del model urbà. Una gran quantitat d'estudis, propostes i articles d'opinió² van advertir la probable fallida d'un sistema basat en un increment ingent del nombre d'habitatges, però sobretot la insostenibilitat d'una ciutat cada cop menys mediterrània i més anglosaxona. De fet, paradoxalment hi ha una estadística³ que pràcticament s'ha conservat invariable abans i durant la crisi, la tipologia d'habitatges construïts, és a dir, si durant el període 2000-2004 el percentatge d'habitatges unifamiliars havia assolit una significativa quota global del 25% per tot el Camp de Tarragona, durant el període 2005-2010 es mantenia amb un 26%.

Una estructura urbana basada en la dispersió urbana només podia ser su-

portada en clau de bonança econòmica i de manca de planificació, però que en aquests moments no es pot permetre. El cost en consum de recursos (energia, aigua, sòl, etc.), la generació de residus, les dificultats en mobilitat i accessibilitat, la integració social, degradació del paisatge, etc., no han de ser assumibles ni abans ni ara.

No obstant, tal i com hem començat aquesta discussió, s'ha d'esperar o tal vegada apostar, perquè la negativitat de la crisi ens porti a una transformació positiva en un futur proper.

En quina escala hem de lluitar per aconseguir-ho? Doncs en totes les que es poden incidir, en la territorial, l'urbana i la d'edifici per edifici.⁴ De quina manera? Amb la proposta de ciutats en xarxa, compactes, diverses, amb espais de connexió ecològica, disseny intel·ligent dels habitatges, hàbits de consum, responsabilitat ambiental i el compromís de tots.

JOAN JAUME INIESTA GIRONA
Licenciat en Geografia
Professor associat
Universitat Rovira i Virgili

NOTES

1. Departament de Territori i Sostenibilitat. Generalitat de Catalunya. www.idescat.es
2. Per citar alguns exemples:
 - Rueda, S. (1999): "La ciutat mediterrània compacta i diversa, un model de ciutat sostenible", en AAVV: *La ciutat sostenible: un procés de transformació*. Girona, Universitat de Girona, 13-29.
 - Muñoz, F. (2004): "UrBANALització. La producció residencial de baixa densitat a la província de Barcelona, 1985-2001", *Geocrítica. Revista Electrónica de Geografia y Ciencias Sociales*, 528; <http://www.ub.es/geocrit/h3v-528.htm>.
3. Departament de Territori i Sostenibilitat. Generalitat de Catalunya. www.idescat.es
4. Com apunta el Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible (Cods) de la Generalitat de Catalunya.